

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/149/2021
Identifikačné číslo spisu:	5718202208
Dátum vydania rozhodnutia:	06.09.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:5718202208.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ F. U., nar. B., bývajúcej v G., 2/ K. U., nar. B., bývajúceho v G., obaja právne zastúpení JUDr. Ing. Martinou Kiseľovou, advokátkou, so sídlom v Martine, Pavla Mudroňa 26, IČO: 42 392 144, proti žalovaným 1/ Tatra banka, a. s., so sídlom v Bratislave, Hodžovo námestie 3, IČO: 00 686 930, zastúpenému advokátskou kanceláriou Dentons Europe CS LLP konajúca prostredníctvom Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, s o sídlom v Bratislave, Bottova 2A, IČO: 36 861 391, 2/ Dražby a reality PAMAŠA, s. r. o., so sídlom v Leviciach, Kalvínske námestie 2, IČO: 36 706 655, 3/ S. E., nar. B., bývajúcej v X., o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 18C/11/2018, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. júna 2020 sp. zn. 11Co/10/2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobcovia 1/ a 2/ majú voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 04. júla 2019 č. k. 18C/11/2018-441 určil, že opakovaná dobrovoľná dražba konaná dňa 25.05.2018 o 13.00 hod., v sídle žalovaného 2/, navrhovateľom ktorej bol žalovaný 1/, organizovaná žalovaným 2/, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti, zapísané na LV č. XXX, vedenom Okresným úradom Martin, katastrálnym odborom pre okres S., obec G. a pre katastrálne územie G., a to stavba - rodinný dom súpisné číslo XXX, postavený na parcele reg. C KN č. 32/1 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 70 m², parcela reg. C KN č. 31 - záhrady o výmere 312 m², parcela reg. C KN č. 32/1 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 70 m², parcela reg. C KN č. 32/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 321 m² a parcela reg. C KN č. 33 - záhrady o výmere 271 m², ktorých predchádzajúcimi vlastníkmi boli žalobcovia 1/ a 2/, je neplatná. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobcovia 1/ a 2/ majú právo na náhradu trov konania proti žalovaným 1/ až 3/ spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie mal preukázanú platne uzatvorenú Zmluvu o účelovom splátkovom úvere č.

XXXXXXXXXX medzi veriteľom - žalovaným 1/ a dlžníkmi (spoludlžníkmi) žalobcom 1/ a žalobkyňou 2/. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie účelového úveru vo výške 54.600 eur na nadobudnutie a údržbu financovanej nehnuteľnosti, definovanej v tejto zmluve (ods. 1). Zhodnými vyjadreniami strán sporu (§ 151 ods. 1 CSP) mal súd prvej inštancie preukázať, že žalobcovia 1/ a 2/ neplatili splátky v súlade so zmluvnou, t. j. pravidelne mesačne vo výške 301,20 eur v 14. deň v príslušnom mesiaci. Listom žalovaného 1/ z 11.10.2017 mal súd prvej inštancie preukázať, že výška pohľadávky k 10.10.2017 z titulu nezaplatených mesačných splátok na predmetný úver je 1.427,93 eur. Žalovaný 1/ zaslal žalobcovi 1/ list z 27.10.2017, ktorým vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podľa čl. 7.1. a ustanovenia § 565 OZ. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že nebol splnený predpoklad podľa § 53 ods. 9 OZ pre použitie práva žalovaného 1/ podľa § 565 OZ listom z 27.10.2017. Podľa súdu prvej inštancie zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX, uzatvorená medzi žalobcami 1/ a 2/ a žalovaným 1/, je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 ods. 1 OZ, nakoľko bola uzatvorená medzi dodávateľom (§ 52 ods. 3 OZ) - žalovaným 1/ a žalobcami 1/ a 2/ ako spotrebiteľmi (§ 52 ods. 4 OZ), a to aj za situácie, keď nešlo o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z. z., § 1 ods. 2 a § 1 ods. 3, písm. b) Zák. o spotr. úveroch. Ide o zmluvu o úvere v zmysle ustanovenia § 497 a nasl. ObZ; ustanovenie § 52 ods. 2 posledná veta OZ nevyklučuje použiť túto normu obchodného práva, nakoľko nie je toto ustanovenie v neprospech žalobcov ako spotrebiteľov. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný 1/ tvrdil splnenie povinnosti podľa § 53 ods. 9 OZ listom zo 17.05.2017. Žalobcovia popierali doručenie predmetného listu - žalovaný 1/ doručenie preukázal podacím hárkom č. EPH 009653764 a mailovou správou z 28.03.2019, obom 19.05.2017. Súd prvej inštancie ďalej skúmal, či list žalovaného 1/ z 27.10.2017, doručený žalobcom 1/ a 2/ dňa 19.05.2017, splňal náležitosti právneho úkonu aj v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 OZ. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol na pojednávaní dňa 16.05.2019 predbežné právne posúdenie veci (§ 181 ods. 2 druhá veta CSP), že z oznámenia podľa § 53 ods. 9 OZ musí byť zrejmé aj, pre ktorú omeškanú splátku sa má realizovať právo veriteľa podľa § 565 OZ. List zo 17.05.2017, podľa názoru súdu prvej inštancie, nespĺňa náležitosti právneho úkonu v zmysle § 37 ods. 1 OZ, nakoľko vo vzťahu k požiadavke zákona v ustanovení § 53 ods. 9 OZ nie je dostatočne určitým právnym úkonom, lebo z obsahu listu žalovaného 1/ zo 17.05.2017 nie je možné zistiť, pre ktorú omeškanú splátku žalovaný 1/ uplatní právo podľa § 565 OZ a dojednania podľa čl. 7.7.1. písm. a) VOP pre poskytovanie účelových úverov zabezpečených záložným právom k nehnuteľnostiam pre fyzické osoby, ktoré v zmysle čl. 8.8.5. úverovej zmluvy tvoria neoddeliteľnú súčasť tejto úverovej zmluvy. Podľa súdu prvej inštancie právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah, alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom, pričom výklad nemôže dopĺňať právny úkon, ako to urobil žalovaný 1/ na pojednávaní dňa 13.06.2019. Lebo listom, ktorým žalovaný 1/ upozornil žalobcov 1/ a 2/ na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, žalovaný 1/ uviedol len sumu, s ktorou sú žalobcovia v omeškaní, vo výške 1.049,13 eur. Pri dohodnutých mesačných splátkach vo výške 301,20 eur je zrejmé, že žalobcovia boli v omeškaní s troma celými splátkami a čiastočne so štvrtou splátkou, ktoré predchádzali termínu 17.05.2017. Žalovaný 1/ však neidentifikoval konkrétnu splátku, vo vzťahu ku ktorej sa upozornenie zo 17.05.2017 viaže. Uvedenú neurčitosť upozornenia podľa § 53 ods. 9 OZ nemožno nahradiť výkladom, ako to urobil žalovaný 1/ na pojednávaní dňa 16.05.2019. Určitosť, čo do identifikácie omeškanej splátky, je podľa názoru súdu prvej inštancie podstatná aj pre vyhodnotenie dodržania lehôt, ako tieto vyplývajú z § 53 ods. 9 OZ. Pre doplnenie súd prvej inštancie uviedol, že požiadavka určenia omeškanej splátky, pre ktorú sa realizuje právo veriteľa na zosplatnenie celého dlhu, je podstatná aj s ohľadom na určenie, kedy sa stáva zročný celý dlh naraz. V prípade zročnosti celého dlhu postupom podľa § 565 OZ pri absencii určenia konkrétnej omeškanej splátky, pre ktorú veriteľ žiada zaplatenie celej pohľadávky „pre nesplnenie niektorej splátky“, nemožno potom zročnosť celého dlhu určiť, čo je podstatné okrem súdnej veci aj s ohľadom na ustanovenie § 103 druhá veta OZ, podľa ktorého, ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročný celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Premlčacia doba na zaplatenie celého zostávajúceho dlhu začína plynúť odo dňa, keď sa stala splatnou celá nesplnená splátka, teda musí byť zrejmé, ktorá nesplnená splátka. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že upozornenie v zmysle § 53 ods. 9 OZ je konštruované ako jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi, ktorým sa oznamuje, že na základe ich dohody, v danom prípade čl. 7.7.1. písm. a) VOP, uplatní svoje právo podľa § 565 OZ, pretože dlžník je v omeškaní so zaplatením splátky. Z obsahu tohto úkonu musí byť zrejmé jednak splnenie zákonných podmienok - uplatnenia režimu § 53 ods. 9 OZ a jednak výslovné

upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva veriteľa podľa § 565 OZ.

1.2. Zo znenia ustanovenia § 53 ods. 9 OZ teda vyplýva požiadavka konkrétnosti upozornenia, podľa názoru súdu prvej inštancie aj určenia omeškanej splátky, ktorej sa uplatňované právo veriteľa podľa § 565 OZ týka, t. j., že dlžník nesplatil niektorú (teda nie niektoré) svoju splátku. Účelom tohto ustanovenia podľa súdu prvej inštancie je dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlhu pred tým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu, pričom žalobcovia 1/ a 2/ po doručení listu zo 17.05.2017, pred zosplatnením, v júni 2017, vykonali úhrady, čo v konaní nebolo rozporované. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo až listom z 27.10.2017, t. j. viac ako po piatich mesiacoch od doručenia oznámenia podľa § 53 ods. 9 OZ a cca 4 mesiacoch po následnej úhrade v júni 2017. Naviac, ani v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti sa neuvádza, pre ktorú nesplnenú splátku veriteľ žiada o zaplatenie celej pohľadávky podľa § 565 OZ; uvádza sa len, že neeviduje úhradu splatnej pohľadávky zo zmluvy o úvere z 28.12.2011. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že zhodnými vyjadreniami strán sporu (§ 151 ods. 2 CSP) mal preukázané, že žalobcovia 1/ a 2/ po doručení upozornenia v máji 2017 vykonali úhrady v dňoch 14.06. a 15.06.2017.

1.3. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcov na pojednávaní dňa 13.06.2019, že aj pre vykonané úhrady nemohlo dôjsť k zosplatneniu celého úveru, lebo na základe upozornenia listom zo 17.05.2017 žalobcovia vykonali úhrady v júni 2017, teda aj na omeškanú splátku, ku ktorej žalovaný 1/ tvrdil, že ku dňu 17.05.2017 boli žalobcovia v omeškaní viac ako tri mesiace, t. j. splátky splatnej dňa 14.02.2017. Po týchto úhradách už žalovaný 1/ nevykonával žiadne úkony v zmysle § 53 ods. 9 OZ a v súvislosti so zosplatnením celého dlhu listom z 27.10.2017. S ohľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie konštatoval, že potom aj v prípade, že by upozornenie žalovaného 1/ listom zo 17.05.2017 bolo dostatočne určité, pri preukázaní úhrad v júni 2017, podľa vyjadrenia žalovaného 1/ zarátané na úhradu splátky splatnej 14.02.2017, 14.03.2017 a čiastočne 14.04.2017, potom žalovanému 1/ nevzniklo právo podľa § 565 OZ, toto vykonať listom z 27.10.2017, lebo neboli pre to súčasne splnené podmienky ustanovenia § 53 ods. 9 OZ. Žalobcovia na základe upozornenia listom zo 17.05.2017 využili možnosť danú ustanovením § 53 ods. 9 OZ a pred tým, ako žalovaný 1/ použil svoje právo podľa § 565 OZ, zaplatili na omeškanú splátku, ku ktorej žalovaný 1/ tvrdil, že bolo zaslané upozornenie listom zo 17.05.2017. Ak boli následne žalobcovia v omeškaní s ďalšími splátkami, na použitie práva podľa § 565 OZ listom z 27.10.2017 už neboli splnené podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ. Podľa súdu prvej inštancie ustanovenie § 53 ods. 9 OZ treba vykladať spôsobom, že dodatočné uhradenie omeškanej splátky spotrebiteľom - oneskorene, konzumuje právo veriteľa na jednostranné zosplatnenie splátky. Takýto záver je možno vykladať aj vzhľadom na dikciu ustanovenia § 565 OZ, ktorá rovnako časovo limituje veriteľa vykonať jednorazové zosplatnenie pohľadávky do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Právo podľa § 565 OZ mohol žalovaný 1/ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty v zmysle § 53 ods. 9 OZ, ktorú nemožno skrátiť, ale za predpokladu, že omeškanie so splátkou, vo vzťahu ku ktorej žalovaný 1/ vykonával upozornenie podľa § 53 ods. 9 OZ listom zo 17.05.2017, naďalej trvá. V čase, keď žalovaný 1/ použil právo podľa § 565 prvá veta OZ - zosplatnenie listom z 27.10.2007, omeškaná splátka, vo vzťahu ku ktorej zaslal žalobcom upozornenie podľa § 53 ods. 9 OZ, bola uhradená.

1.4. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že pre predčasnú splatnosť peňažného záväzku žalobcov z úverovej zmluvy neboli naplnené zákonné predpoklady v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, ktorá skutočnosť bola rozhodná z hľadiska ustanovenia § 3 ods. 6 Zákona o dobrovoľných dražbách. Podľa súdu prvej inštancie, pretože nenastala splatnosť celého dlhu - účinky oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti listom z 27.10.2017, nebolo možné dražiť predmetné nehnuteľnosti, lebo hodnota pohľadávky bez jej príslušenstva zabezpečená záložným právom ku dňu oznámenia o začatí výkonu záložného práva neprevyšovala 2.000 eur. Bolo porušené ustanovenie § 3 ods. 6 Zákona o dobrovoľných dražbách, dôvodne žalobcovia požiadali súd prvej inštancie podľa § 21 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách, aby určil neplatnosť dražby, preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalovaného 1/, rozsudkom z 30. júna 2020 sp. zn. 11Co/10/2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a určil, že

žalobcovia 1/, 2/ majú voči žalovaným 1/ - 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Krajský súd skonštatoval, že opodstatnenosť správnosti právneho názoru, ktorú vyslovil súd prvej inštancie, je podporená aj komentárom k ustanoveniu § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka z vydavateľstva C. H. Beck od autorov Marek Števček a kolektív - Občiansky zákonník, komentár I., 2015 - strana 576, na ktorý správne poukázali žalobcovia. Z komentára k uvedenému ustanoveniu je zrejmé, že ak zákon vymedzuje podmienku omeškania splátky spotrebiteľa, myslí tým omeškanie v poradí prvej splátky za predpokladu, že táto nebude spotrebiteľom uhradená. Vzhľadom na povahu dikcie treba podľa našej mienky ods. 8 (teraz 9) vykladať spôsobom, že dodatočné uhradenie omeškanej splátky spotrebiteľom oneskorene konzumuje právo dodávateľa na jednorazové zosplatenie pohľadávky. Tento právny záver možno odobriť aj vzhľadom na dikciu § 565 Občianskeho zákonníka, ktorá rovnako časovo limituje právo dodávateľa vykonať jednorazové zosplatenie pohľadávky. Keďže ustanovenie odseku 8 (teraz 9) malo predstavovať výhodnejší právny režim oproti všeobecnej norme § 565 Občianskeho zákonníka, je potrebné ustáliť, že právo podľa odseku 8 môže dodávateľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť a len za predpokladu, že omeškanie (s prvou) splátkou trvá. Z komentára je ďalej zrejmé, že ak zákonodarcia ustanovil povinnosť upozorniť spotrebiteľa, je dôležité, aby túto povinnosť dodávateľ splnil vzhľadom na zákonnú lehotu jednak uplynutia troch mesiacov z omeškania so zaplatením splátky a jednak na zákonnú lehotu 15 dní pred vykonaním svojho práva. Upozornením má zákonodarcia na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa musí nevyhnutne dostať do sféry dispozície spotrebiteľa, a z ktorej obsahu musí byť zrejmé jednak splnenie zákonných podmienok uplatnenia režimu odseku 9 a jednak výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva dodávateľa podľa § 565 OZ v súlade s odsekom 9 § 53 OZ. Zákom požadovaný úkon dodávateľa po splnení kumulatívnych podmienok predstavuje hmotnoprávny jednostranný adresovaný právny úkon, ktorý musí predovšetkým spĺňať podmienky jasnosti, určitosti a zrozumiteľnosti právneho úkonu a jeho forma musí korešpondovať s formou právneho úkonu, ktorým sa zakladal spotrebiteľský záväzok. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalovaného 1/, ktorý namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil neurčitosť jednostranného právneho úkonu veriteľa z toho dôvodu, že nie je zrejmé, ktorej konkrétnej splátky sa týka upozornenie zo 17.05.2017 na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a tiež, že nie je dané výslovné upozornenie na postup podľa ustanovenia § 565 OZ. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie vysloveným v bodoch 96. až 99. rozsudku, ktorý jasne a zrozumiteľne vyargumentoval. Aj odvolací súd má za to, že ak predčasné zosplatenie pohľadávky nespĺňa náležitosti právneho úkonu, bude trpieť vadami podľa všeobecných ustanovení OZ o právnych úkonoch, nebude vychádzať zo splnenia zákonných podmienok ustanovených v odseku 9, alebo nebude doručené do sféry dispozície jeho adresáta, nikdy nevyvolá zamýšľané právne účinky a dodávateľ svojím konaním založí protiprávny stav, proti ktorému bude svedčiť súdna ochrana. Navyše odvolací súd dodal, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí v odseku 102. a 103. zamietol žalobu aj z toho dôvodu, že bolo porušené ustanovenie § 3 ods. 6 Zákona o dobrovoľných dražbách, avšak tento dôvod zamietnutia žaloby nebol namietaný odvolacími námietkami napriek tomu, že pri namietanom nesprávnom právnom posúdení je okrem konkretizácie pre vec rozhodujúcej právnej otázky a uvedenia jej riešenia súdom prvej inštancie potrebné vysvetliť, v čom bolo riešenie právnej otázky súdom prvej inštancie nesprávne a uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. Pričom sa predpokladá, že odvolateľ predostrie takú právnu argumentáciu, ktorá „presvedčí“ odvolací súd, že rozhodnutie súdu prvej inštancie skutočne spočíva v nesprávnom právnom posúdení a na odstránenie tejto vady sa vyžaduje jeho meritórny zásah. Nakoľko odvolacie dôvody odvolateľa boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorý vykazuje vecnú správnosť, nebol napadnutý odvolacími námietkami, ktoré by produkovali relevantnú odvolaciu argumentáciu vo vzťahu k nároku na náhradu konania.

2.2. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania majú žalobcovia 1/ a 2/ v plnom rozsahu, keďže boli v odvolacom konaní proti žalovaným 1/ až 3/ úspešní.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Podľa názoru dovolateľa spočíva napadnutý rozsudok v nesprávnom právnom posúdení veci. Napadnuté rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnych otázok: 1) Je potrebné ustanovenie § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“) vykladať tak, že upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva podľa § 565 OZ musí obsahovať identifikáciu konkrétnej splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní? 2) Je potrebné vykladať ustanovenie § 565 OZ v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 OZ tak, že možnosť veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky vzniká len vtedy, ak je dlžník v omeškaní s tou konkrétnou splátkou, vo vzťahu ku ktorej bol upozornený na uplatnenie tohto práva?

3.2. Nesprávnosť právneho posúdenia obsiahnutého v napadnutom rozsudku vidí v právnom názore odvolacieho súdu, podľa ktorého upozornenie na uplatnenie práva podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy (upozornenie spotrebiteľa na zosplatenie úveru), musí obsahovať identifikáciu konkrétnej splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní. Nesprávnosť právneho posúdenia vidí ďalej v právnom názore odvolacieho súdu, podľa ktorého môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky iba v prípade, ak je dlžník v omeškaní s tou konkrétnou splátkou, vo vzťahu ku ktorej bol na riziko zosplatenia upozornený. Za správne pokladá právne posúdenie veci, že v uplatnení práva podľa § 565 OZ, t. j. v upozornení spotrebiteľa na zosplatenie úveru, nemusí byť uvedená splátka, s ktorou je dlžník v omeškaní. Stačí, že dlžník skutočne je v omeškaní s platením niektorej splátky, a že bol v zmysle § 53 ods. 9 OZ upozornený na riziko zosplatenia úveru. Zároveň je toho názoru, že na zosplatenie úveru stačí splnenie podmienky trojmesačného omeškania a nie je relevantné, s ktorou splátkou je dlžník v omeškaní. Z dikcie § 53 ods. 9 OZ vyplýva pre obsah tohto právneho úkonu povinná náležitosť, že spotrebiteľ musí byť upozornený na uplatnenie práva veriteľa požadovať splatnosť celej pohľadávky. Žiadne ďalšie povinné náležitosti toto ustanovenie nevyžaduje.

3.3. Ďalej je dovolateľ názoru, že ustanovenie § 565 OZ neobsahuje žiadnu dodatočnú špecifikáciu splátky, s ktorou musí byť spotrebiteľ v omeškaní. V prvej časti vety („Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach“) zákonodarca hovorí o splátkach v množnom čísle. Ide o všeobecné vymedzenie typu spotrebiteľskej zmluvy, na ktoré sa dané ustanovenie aplikuje. Následný odkaz na splátku v jednotnom čísle však bezprostredne nadväzuje na odkaz na § 565 OZ. Z toho vyplýva, že splátkou, s ktorou je dlžník v omeškaní aspoň tri mesiace, sa myslí niektorá splátka v zmysle § 565 - teda ktorákoľvek splátka. Ustanovenia § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ ustanovujú, že účelom upozornenia je informovať, resp. upozorniť dlžníka, že vzhľadom na porušenie podmienok zmluvy a jeho omeškanie s platením je veriteľ oprávnený od momentu tohto porušenia použiť sankciu a žiadať od neho zaplatenie celého dlhu. Zároveň tieto ustanovenia odstraňujú neprimeranú tvrdosť, ktorá by mohla nastať v prípade, ak by veriteľ okamžite po omeškaní spotrebiteľa s prvou splátkou pristúpil k zosplateniu celého úveru, keďže takýto krok by mohol byť pre spotrebiteľa finančne likvidačný. Nemenej však tieto ustanovenia pripúšťajú, že ak v čase od upozornenia spotrebiteľa budú naplnené aj ostatné podmienky pre uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, veriteľ je oprávnený dlh zosplatiť. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alebo aby napadnutý rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne.

4. Žalobcovia 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že nemožno súhlasiť s tvrdeniami dovolateľa, teda splátka, s ktorou je dlžník v omeškaní je konkrétna splátka, pre nezaplatenie ktorej bol dlžník vyzvaný na úhradu a nie akákoľvek nezaplatená splátka, ako sa snaží tvrdiť dovolateľ. Zosplatenie celého úveru musí spĺňať aj kritérium proporčnosti a to aj vo vzťahu k dobe splácania úveru, k jeho výške, čo vyplýva aj z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie - napr. rozhodnutia C - 415/2011 Mohamed Aziz proti Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Menresa, či rozhodnutie C-421/14 Banco Primus. Z právnej úpravy vyplýva, že ustanovenie § 53 ods. 9 OZ je potrebné vykladať vo vzájomnej súvislosti s ustanovením § 565 OZ tak, že veriteľ môže vyhlásiť

predčasnú splatnosť úveru do splatnosti najbližšej splátky nasledujúcej po uplynutí 3 mesiacov od splatnosti splátky, pre omeškanie s ktorou sa stal splatný celý dlh, za súčasného splnenia ďalšej podmienky vyplývajúcej z § 53 ods. 9 OZ, ktorou je povinnosť upozornenia dlžníka na možnosť zosplatnenia úveru aspoň 15 dní pred uplatnením tohto práva. Uvedeným spôsobom žalovaný 1/ nepostupoval a zákonom predpokladané časové následnosti postupu veriteľa vo vzťahu k dlžníkovi neboli dodržané. Ak jednoznačné definovanie zameškaných splátok robí problém samotnému žalovanému 1/ ako poskytovateľovi úveru, potom bežný spotrebiteľ nemôže mať o nič väčšiu šancu vedieť sa zorientovať v situácii. Žalobcovia navrhli, aby dovolací súd podané dovolanie v celom rozsahu zamietol, pretože nie je dôvodné.

5. Dovolateľ vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcov uviedol, že otázka určitosti upozornenia bola podstatou prvej dovolacej otázky, ktorá smerovala k nevyhnutnosti identifikovať v upozornení konkrétnu splátku, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní. Je teda zjavné, že tak rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj napadnutý rozsudok závisel od vyriešenia uvedenej právnej otázky. V otázke, či podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu, je treba predovšetkým zohľadniť právne predpisy, ktoré by sa uplatnili v prípade neexistencie zmluvnej podmienky. Následne na základe takejto porovnávacej analýzy je možné posúdiť, či a prípadne do akej miery je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie, než právne postavenie zakotvené v platnom právnom poriadku. Následná čiastočná úhrada nemôže spôsobovať stratu možnosti veriteľa uplatniť predčasné zosplatnenie, ak sú pri tom zachované zákonné podmienky pre uplatnenie tohto práva. Účelom inštitútu zosplatnenia nie je ochrana veriteľa iba pre prípad, že dlžník dohodnutú splátku neuhradí vôbec. Takáto úprava by neúmerne zvýhodňovala spotrebiteľov na úkor podnikateľov. Spotrebiteľ by tak mohol po upozornení zaplatiť 1 euro, a tým paralyzovať veriteľa v možnosti žiadať od neho zaplatenie celého úveru. Aj pre spotrebiteľa má platiť základná právna zásada - práva patria bdelým.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie uplatnené podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je prípustné a to z nasledujúcich dôvodov:

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje totiž dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, či je táto otázka riešená dovolacím súdom rozdielne alebo nebola riešená. Zároveň musí byť v dovolaní podanom z tohto dôvodu aj konkrétne označené jeho rozdielne rozhodnutie alebo rozhodnutie, od ktorého sa odvolací súd odklonil, riešiace otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu alebo tvrdenie, že táto právna otázka nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená.

9. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní dovolania uplatňoval prílišný formalizmus. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia CSP vyžadujú istú mieru formálneho a obsahového vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Ak však dovolanie aj po zameraní sa dovolacieho súdu na jeho obsah (§ 124 CSP) zostáva naďalej nejednoznačné alebo nejasné v

tom, že z neho nemožno s istotou usúdiť, ktorú právne významnú otázku mal dovolateľ na mysli, je potrebné mať na zreteli, že právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v ustanoveniach CSP nedáva žiadny priestor pre uplatnenie domnienok alebo dedukcií dovolacieho súdu alebo jeho dohadov o tom, ktorú z viacerých právnych otázok riešených prvoinštančným a odvolacím súdom mal dovolateľ (jeho advokát) na mysli pri formulovaní dovolania.

10. Nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne. Najvyšší súd uvádza tiež to, že pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť alebo nepodloženosť niektorých skutkových záverov súdov, neprípustne tým predkladá na dovolací prieskum skutkové, nie právne otázky. Dovolací súd je pritom viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

11. Dôvod prípustnosti dovolania (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. Predpokladom prípustnosti dovolania je dôsledné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom musí uviesť svoj názor na riešenie tejto právnej otázky (§ 393 ods. 2, 3 CSP). V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

12. Dovolateľ ako právne otázky v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP nastolil: 1) „Je potrebné ustanovenie § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“) vykladať tak, že upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva podľa § 565 OZ musí obsahovať identifikáciu konkrétnej splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní?“ 2) „Je potrebné vykladať ustanovenie § 565 OZ v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 OZ tak, že možnosť veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky vzniká len vtedy, ak je dlžník v omeškaní s tou konkrétnou splátkou, vo vzťahu ku ktorej bol upozornený na uplatnenie tohto práva?“

13. Takto dovolateľom zadané právne otázky by mohli mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP iba vtedy, ak by výsledok ich riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom predstavoval jediný a výlučný dôvod, pre ktorý nebolo odvolaniu žalovaného 1/ vyhovieť, a pre ktorý bolo potvrdené ako vecne správne vyhovujúce rozhodnutie súdu prvej inštancie.

13.1. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil len záverom, že ak predčasné zosplatnenie pohľadávky nespĺňa náležitosti právneho úkonu, bude trpieť vadami podľa všeobecných ustanovení OZ o právnych úkonoch, nebude vychádzať zo splnenia zákonných podmienok ustanovených v odseku 9, alebo nebude doručené do sféry dispozície jeho adresáta, nikdy nevyvolá zamýšľané právne účinky. Odvolací súd sa síce stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že z obsahu listu žalovaného 1/ zo 17.05.2017 nie je možné zistiť, pre ktorú omeškanú splátku žalovaný 1/ uplatní právo podľa § 565 OZ a dojednania podľa čl. 7.7.1. písm. a) VOP, avšak z rozhodnutia oboch súdov jednoznačne vyplýva, že aj v prípade, ak by upozornenie žalovaného 1/ listom zo 17.05.2017 bolo dostatočne určité a obsahovalo identifikáciu splátky, s ktorou sú žalobcovia v omeškaní, z dôvodu preukázania úhrad v júni 2017 zo strany žalobcov, potom žalovanému 1/ nevzniklo právo podľa § 565 OZ toto vykonať listom z 27.10.2017, lebo neboli pre to súčasne splnené podmienky ustanovenia § 53

ods. 9 OZ.

13.2. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že pre predčasnú splatnosť peňažného záväzku žalobcov z úverovej zmluvy neboli naplnené zákonné predpoklady v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, ktorá skutočnosť bola rozhodná z hľadiska ustanovenia § 3 ods. 6 Zákona o dobrovoľných dražbách. Podľa súdu prvej inštancie pretože nenastala splatnosť celého dlhu - účinky oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti listom z 27.10.2017, nebolo možné dražiť predmetné nehnuteľnosti, lebo hodnota pohľadávky bez jej príslušenstva zabezpečená záložným právom ku dňu oznámenia o začatí výkonu záložného práva neprevyšovala 2.000 eur. Bolo porušené ustanovenie § 3 ods. 6 Zákona o dobrovoľných dražbách, dôvodne žalobcovia požiadali súd prvej inštancie podľa § 21 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách, aby určil neplatnosť dražby, preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel.

14. Dovolací súd má za to, že predmetné dovolacie otázky sa teda v okolnostiach tohto dovolacieho konania netýkali takého záveru, výlučne na ktorom spočíva dovolaním napadnuté rozhodnutie. Odôvodnenie odvolacieho súdu nestojí len na skutočnosti, že upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva podľa § 565 OZ musí obsahovať identifikáciu konkrétnej splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, a že možnosť veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky vzniká len vtedy, ak je dlžník v omeškaní s tou konkrétnou splátkou, vo vzťahu ku ktorej bol upozornený na uplatnenie tohto práva, a preto uvedené nie je otázkou rozhodujúcou pre dané konanie, pretože súdy nižších inštancií nezaložili svoje rozhodnutia iba na ich riešení. Z rozhodnutí oboch súdov jasne vyplýva, že k zosplateniu celého úveru nemohlo dôjsť pre vykonané úhrady zo strany žalobcov, lebo na základe upozornenia žalovaného 1/ listom zo 17.05.2017, žalobcovia vykonali úhrady v júni 2017 (zarátané podľa žalovaného 1/ na úhradu splátky splatnej 14.02.2017, 14.03.2017 a čiastočne 14.04.2017), teda aj na omeškanú splátku (14.02.2017), ku ktorej žalovaný 1/ tvrdil, že ku dňu 17.05.2017 boli žalobcovia v omeškaní viac ako tri mesiace, t. j. splátky splatnej dňa 14.02.2017. S ohľadom na uvedené oba súdy konštatovali, že aj v prípade, že by upozornenie žalovaného 1/ listom zo 17.05.2017 bolo dostatočne určité, pri preukázaní úhrad v júni 2017, potom žalovanému 1/ nevzniklo právo podľa § 565 OZ, toto vykonať listom z 27.10.2017, lebo neboli pre to súčasne splnené podmienky ustanovenia § 53 ods. 9 OZ.

14.1. Z uvedeného tak vyplýva, že takto dovolateľom nastolené otázky majú v danom prípade povahu akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Pritom cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán.

14.2. V súvislosti so žalovaným 1/ položenými otázkami dáva dovolací súd do pozornosti rozhodnutia najvyššieho súdu (vydané po podaní dovolania žalovaným 1/) týkajúce sa zaplatenia celej pohľadávky pri strate výhody splátok (§ 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ) a plynutia premľacej doby (§ 101 a § 103 OZ) pri spotrebiteľských zmluvách, a to uznesenie z 29. novembra 2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020 (R 71/2018), uznesenie z 30. novembra 2022 sp. zn. 5Cdo/224/2021, uznesenie z 15. decembra 2022 sp. zn. 4Cdo/132/2021, uznesenie z 31. januára 2023 sp. zn. 5Cdo/26/2022 a uznesenie z 31. januára 2023 sp. zn. 9Cdo/368/2021. V rozhodnutiach je prioritne riešená otázka začiatku plynutia premľacej doby pri uplatnení zaplatenia celej pohľadávky pri strate výhody splátok, avšak zároveň je tam zdôraznená aj potreba identifikácie splátky, pre ktorú nastáva splatnosť celého dlhu v zmysle § 565 OZ a prepojenosť tohto zákonného ustanovenia na § 53 ods. 9 OZ.

15. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní dovolania uplatňoval prílišný formalizmus. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia CSP vyžadujú istú mieru formálneho a obsahového vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Text, ktorý dovolateľ zdefinoval a označil za právnu otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP, nie je otázkou, na ktorej riešení odvolací súd založil svoje rozhodnutie, a teda sa nepovažuje za otázku zásadného právneho významu.

16. Je možné v tejto súvislosti uzavrieť, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo a nemohlo ani závisieť len od riešenia takto dovolateľom nastolených otázok uvedených v dovolaní, dovolací súd dovolanie žalovaného 1/ ako neprípustné odmietol.

17. Pokiaľ dovolateľ vo zvyšnej časti dovolania namietal nesprávne vyhodnotenie predložených dôkazov a zistený skutkový stav, dovolací súd uzatvára, že takto dovolateľom formulované dovolacie námietky majú charakter námietky nesprávneho hodnotenia dôkazov a následne nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom ale takéto námietky nie sú nespôsobilé založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky a ako hodnotil dôkazy, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/150/2020, 9Cdo/219/2021).

18. Dovolací súd podotýka, že je viazaný skutkovým stavom zisteným súdmi nižších inštancií (§ 442 CSP). Dovolací súd nie je treťou inštanciou, a preto sa pred ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení vykonaných súdmi nižších inštancií, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie, a ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaných dôkazov. Správnosť skutkových zistení súdov, či výsledok hodnotenia, resp. nevyhodnotenia dôkazov je z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP, otázkou irelevantnou.

19. Práve povinné zastúpenie advokátom (resp. právnické vzdelanie dovolateľa) má garantovať bezchybnosť podaných dovolaní, pričom snaha advokátov by mala smerovať k tomu, aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala, a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne, s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť. Advokát týmto vymedzením začína svoj dialóg s najvyšším súdom ako najvyššou súdnou autoritou, a preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho posúdenia spornej právnej otázky (m. m. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 15/2021, I. ÚS 330/2021, I. ÚS 440/2022).

20. Na záver dovolací súd poznamenáva, že ak by absenciu konkrétne a riadne vymedzenej právnej otázky nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k vecnému posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj sp. zn. 1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017, 9Cdo/197/2020). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

21. Dovolateľom formulované otázky nemajú teda charakter takej otázky, len od vyriešenia ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Za tohto stavu ich riešenie nemá v preskúmvanej veci žiadne opodstatnenie. Dovolací súd dospel preto k záveru, že nebol tak splnený jeden zo základných predpokladov prípustnosti dovolania vyplývajúci z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

22. Žalovaný 1/ teda v dovolaní nevymedzil právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a následne malo zakladať nesprávne právne posúdenie veci. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci však významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

23. Dovolací súd uzatvára, že dovolanie podané dovolateľom pre nesprávne právne posúdenie veci v danom prípade nezodpovedá požiadavkám z hľadiska vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432

CSP v spojení s ustanovením § 421 ods. 1 CSP, a preto dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

24. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.